

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 3 iunie 2008

în Cauza Dimitrescu împotriva României

(Cererile nr. 5629/03 și 3028/04)

Strasbourg

Definitivă la 03.09.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Dimitrescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,
Corneliu Bîrsan,
Boštjan M. Zupančič,
Egbert Myjer,
Ineta Ziemele,
Luis López Guerra, judecători,
și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 13 mai 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află două cereri cu nr. 5629/03 și 3024/04, introduse împotriva României de doi cetățeni români, domnii Valentin Dimitrescu și Constantin Grigore Ioan Dimitrescu (*reclamanții*), care au sesizat Curtea la data de 13 iulie 2002 și respectiv la data de 18 august 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții sunt reprezentați de S.I. Cazacu, avocat la București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 7 decembrie 2005, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererile. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții, frați, s-au născut în 1931 și respectiv în 1929 și locuiesc la București.

5. În cursul anului 1947 tatăl reclamanților a cumpărat un bun imobiliar situat la București, str. Mendeleev nr. 22 (fosta str. N. Bălcescu), sector 1. Bunul era compus dintr-un teren și din două corpuri de clădire având mai multe apartamente.

6. În anul 1950 statul a naționalizat bunul.

7. La data de 7 martie 1994 reclamanții au sesizat Judecătoria București (*Judecătoria*) cu o acțiune în revendicare împotriva Consiliului municipal, pentru ca bunul să le fie restituit.

8. Între timp, la data de 5 iulie 1996, reclamanții au cerut societății care administra imobilul statului informații asupra bunului susmenționat și i-au comunicat să nu-l vândă eventualilor chiriași, deoarece au înaintat o acțiune în revendicare. În ciuda acestei comunicări, statul a vândut apartamentele terților care locuiau în ele ca chiriași (paragrafele 11, 15 și 19 de mai jos). Terenul situat sub fiecare apartament (*terenul aferent*) a fost de asemenea vândut.

9. După o amânare, prin sentința definitivă din 14 februarie 1999, Judecătoria a admis acțiunea și a dispus restituirea bunului reclamanților de către Consiliul municipal.

10. Reclamanții au inițiat acțiuni în justiție împotriva cumpărătorilor, din care unele au fost admise prin decizii definitive, în timp ce altele nu au fost admise.

A. Situația apartamentului vândut lui G.I.

11. Printr-un contract din data de 12 decembrie 1996, statul a vândut lui G.I. un apartament situat la parterul imobilului.

12. La data de 15 noiembrie 1999 reclamanții au sesizat Tribunalul București (*Tribunalul*) cu o acțiune în revendicare împotriva lui G.I.

13. Prin decizia din data de 21 septembrie 2001 Tribunalul a respins acțiunea. Prin decizia din data de 13 martie 2002 Curtea de Apel București (*Curtea de Apel*) a admis apelul reclamanților și a dispus ca G.I. să le restituie apartamentul.

14. Prin decizia din data de 16 mai 2003 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul lui G.I. și a respins acțiunea, pe motiv că G.I. a fost de bună credință în momentul încheierii contractului de vânzare.

B. Situația apartamentului vândut lui B.C.C.

15. Printr-un contract din 9 ianuarie 1997, statul i-a vândut lui B.C.C. un apartament situat la etajul imobilului.

16. La data de 10 noiembrie 1999 reclamanții au sesizat Judecătoria cu o acțiune împotriva lui B.C.C. și Consiliului municipal, pentru a li se restitui apartamentul și a se anula contractul de vânzare.

17. Prin sentința din data de 5 iunie 2001 Judecătoria a admis parțial acțiunea, a dispus la B.C.C. să le restituie apartamentul reclamanților, dar a respins capătul de cerere privind anularea contractului de vânzare. Prin decizia din data de 12 decembrie 2001 Tribunalul a admis apelul lui B.C.C. și a respins în întregime acțiunea reclamanților.

18. Această decizie a fost confirmată, în urma recursului reclamanților, prin decizia din data de 24 mai 2002 a Curții de Apel.

C. Situația apartamentelor vândute lui A.M. și D.M.

19. La datele de 17 ianuarie și 11 iunie 1997 statul a vândut două apartamente ale imobilului lui D.M. și respectiv lui A.M.

20. Prin deciziile definitive din 13 noiembrie 2000 și 13 martie 2001, Tribunalul a admis acțiunile în revendicare introduse de reclamanți împotriva lui A.M. și respectiv D.M. și a dispus ca cumpărătorii să le restituie apartamentele în cauză.

D. Cerere administrativă vizând restituirea bunului

21. La data de 26 iunie 2001 reclamanții au cerut Primăriei, în baza Legii nr. 10/2001, restituirea bunului.

22. La data de 28 februarie 2006 Primăria a informat Guvernul că cererea nu a fost examinată până atunci deoarece reclamanții nu au prezentat anumite documente.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

23. Prevederile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în Hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([GC], nr. 28342/95, CEDH 1999-VII, pag. 250-256, paragrafele 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, CEDH 2005-VII, paragrafele 19-26) și *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, paragrafele 38-53), 1 decembrie 2005).

24. Legea nr. 10/2001 din 14 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv de către stat între 6 martie 1945 și 22 decembrie 1989 a fost modificată prin Legea nr. 247 publicată în Monitorul Oficial din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire permițând beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire bănească echivalentă cu valoarea de piață a bunului ce nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

25. Dispozițiile relevante ale Legii nr. 10/2001 (republicată) modificate prin Legea nr. 247/2005 prevăd următoarele:

Articolul 1

“1. Imobilele preluate în mod abuziv de stat, (...) în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

2. În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv

(...).”

Articolul 10

“1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

(...)

8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

Articolul 20

“1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...) persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului.

(...)”

26. Articolele 13 și 16 ale Titlului VII din Legea nr. 247/2005, relevante de asemenea în prezenta cauză, prevăd următoarele:

Articolul 13

"1) Pentru analizarea și stabilirea quantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cămarilor de Conciliere și Mediere, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (...)"

Articolul 16

"1) Deciziile emise de entitățile învestite cu soluționarea notificărilor în care s-au consemnat sume care urmează a se acorda ca despăgubire (...) se predau Secretariatului

Comisiei Centrale nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) Cererile de retrocedare formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 de zile de la data adoptării deciziilor autorităților competente să restituie bunul.

5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise evaluatorului sau societății de avluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

6) (...) Evaluatorul sau societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține cunatumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

7) În baza raportului de evaluare Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare."

27. Funcționarea societății pe acțiuni *Proprietatea* este descrisă în cauza *Radu împotriva României* (nr. 13309/03, paragrafele 18-20, 20 iulie 2006).

28. Legea nr. 247/2005 a fost modificată ultima oară prin ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial din 29 iunie 2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv de către stat.

29. Conform art. 18¹ din Titlul I din ordonanță, atunci când Comisia centrală a decis acordarea de despăgubiri a căror valoare nu depășește 500.000 lei noi românești (RON), beneficiarii pot opta între acțiuni la fondul *Proprietatea* și acordarea de despăgubiri pecuniare. Pentru sumele mai mari de 500.000 RON interesații pot cere despăgubiri pecuniare în valoare de 500.000 RON și li se vor acorda acțiuni la fondul *Proprietatea* pentru diferență.

30. Conform art. 7 din titlul II din ordonanță, în termen de șase luni de la data intrării în vigoare a ordonanței, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de administrare a fondului *Proprietatea*.

ÎN DREPT

I. Remarcă preliminară

31. Printr-un contract autentic de cesiune de drepturi litigioase din data de 8 iunie 2004 reclamantul Constantin Grigore Ioan Dimitrescu a cedat reclamantului Valentin Dimitrescu drepturile sale făcând obiectul cererilor prezente. Părțile relevante ale contractului prevedeau următoarele :

« Subsemnatul, Dimitrescu Constantin Grigore Ioan, declar că cedez fratelui meu, Dimitrescu Valentin, toate drepturile mele litigioase ce fac obiectul dosarelor următoare :

(...)

- dosarul nr. 3028/2004 CEDH, având drept obiect revendicarea imobilului situat în București, str.Mendeleev nr. 22, sector 1 ;

- dosarul nr. 5629/2003 CEDH, având drept obiect revendicarea imobilului situat în București, str.Mendeleev nr. 22, sector 1 ;

(...)

Subsemnatul, Dimitrescu Constantin Grigore Ioan, declar (...) că confirm cesionarului existența și validitatea creanței (...)

Astfel, cesionarul reprezintă toate drepturile cedentului, dobândind calitate procesuală activă în dosarele menționate anterior.

(...) Prețul cesiunii, convenit de părți, este de 100.000.000 ROL, pe care eu, subsemnatul, cedent, declar că l-am primit în întregime din partea cesionarului astăzi, data autentificării prezentului contract.

Subsemnatul, Dimitrescu Valentin, declar că primesc din partea fratelui meu, Dimitrescu Constantin Grigore Ioan, toate drepturile litigioase ce fac obiectul dosarelor menționate anterior, la prețul și în condițiile prezentului contract, cu care declar că sunt de acord. »

32. Ținând cont de acest contract, Guvernul consideră că reclamantul Constantin Grigore Ioan Dimitrescu a renunțat la drepturile sale litigioase în folosul fratelui său și că prin urmare nu mai are calitatea de victimă în cazul în speță. În consecință, el invită Curtea să respingă cererile în partea care-l privește pe domnul Constantin Grigore Ioan Dimitrescu.

33. Drept răspuns, printr-o scrisoare din data de 10 mai 2006, reclamantul Valentin Dimitrescu susține că fratele său nu a renunțat la drepturile sale ci i le-a transmis. Părțile relevante ale acestei scrisori sunt următoarele :

« Recunosc că fratele meu nu mai are dreptul de a obține compensații din partea Guvernului român dar, pe de altă parte, am rămas singura persoană având dreptul la aceste compensații în baza cesiunii.

Prin urmare, invit Curtea să mă recunoască în calitate de beneficiar unic al reparațiilor, ținând cont de consecințele legale ale cesiunii. »

34. Curtea constată că printr-un contract autentic reclamantul Constantin Grigore Ioan Dimitrescu a transmis reclamantului Valentin Dimitrescu toate drepturile litigioase ce fac obiectul cererilor prezente. Prin același contract părțile au convenit că domnul Valentin Dimitrescu reprezenta astfel toate drepturile domnului Constantin Grigore Ioan Dimitrescu. Curtea nu vede în speță niciun inconvenient pentru a lua în considerare convenția părților și pentru a considera ulterior pe domnul Valentin Dimitrescu ca fiind singurul reclamant. Prin urmare acesta va fi desemnat prin cuvintele « reclamantul ». Pe de altă parte, Curtea consideră că reclamantul Constantin Grigore Ioan Dimitrescu nu mai are *locus standi* în speță și că trebuie scoase de pe rol cererile care-l privesc.

II. Conexarea cererilor

35. Ținând cont de asemănarea cererilor privind faptele și problema de fond pe care o expun, Curtea consideră necesar să le conexeze, în temeiul art. 42 alin. 1 din regulamentul său.

III. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

36. Reclamantul se plânge de o atingere adusă dreptului la respectarea bunurilor datorită vânzării a două apartamente ale bunului său chiriașilor B.C.C. și G.I., vânzări confirmate prin deciziile din 24 mai 2002 a Curții de Apel București și din 16 mai 2003 a Curții Supreme de Justiție, ce fac obiectul cererilor nr. 5629/03 și respectiv 3028/04, pe care Curtea le conexează. El invocă [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

37. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

38. Guvernul relevă că reclamantul s-a folosit de calea de atac prevăzută de Legea nr. 10/2001, adresându-se autorităților administrative pentru a i se acorda despăgubiri. Guvernul acordă o importanță deosebită prevederilor Legii nr. 10/2001, modificate prin legea nr. 247/2005 și având drept obiectiv accelerarea procedurii de restituire și, în cazul în care o asemenea restituire se dovedește imposibilă, acordarea unei despăgubiri constând într-o participație, în calitate de acționari, la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) organizat sub forma unei societăți pe acțiuni. În opinia Guvernului reparația prevăzută de legislația română răspunde cerințelor jurisprudenței Curții.

39. Reclamantul consideră la rândul său că Legea nr. 247/2005 nu aduce nicio îmbunătățire în cazul proprietarilor care încearcă să-și recupereze bunurile. El adaugă că autoritățile nu l-au informat niciodată asupra necesității de a prezenta documente

suplimentare în sprijinul cererii sale întemeiată pe Legea nr. 10/2001. În opinia sa, oricum, nu există posibilitatea reală de a obține o reparație echitabilă în temeiul Legii nr. 247/2005, deoarece consideră că Fondul *Proprietatea* nu este în prezent decât un « sac gol ».

40. Curtea observă că reclamantul este în posesia unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile care dispune ca autoritățile să-i restituie bunul, inclusiv așadar cele două apartamente și terenul lor aferent ce fac obiectul acestor cereri (paragrafele 8 *in fine* și 9 de mai sus). Astfel cum Curtea a constatat deja (*Străin* citată anterior, paragraful 38), existența dreptului său de proprietate în temeiul unei hotărâri definitive nu este condiționată de alte formalități.

41. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze ce au ridicat probleme similare celor din cauza în speță și a constatat încălcarea [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea în special *Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, paragrafele 32-35, 16 februarie 2006).

42. Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ românesc de reglementare a acțiunilor în revendicare imobiliare și a restituirii bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altuia, reprezintă o privare de bun (a se vedea *Porteanu* citată anterior, paragraful 32). O asemenea privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, este contrară [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 (a se vedea în special *Străin* citată anterior, paragrafele 39, 43 și 59). În plus, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 de modificare a acesteia nu iau în calcul prejudiciul suferit datorită lipsei prelungite a despăgubirii persoanelor care,

asemeni reclamantului, au fost private de bunurile lor (*Porteanu* citată anterior, paragraful 34).

43. După ce a examinat toate probele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce la o concluzie diferită în cazul prezent.

44. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că în cazul în speță încălcarea dreptului de proprietate al reclamantului asupra apartamentelor sale și terenului aferent, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, l-a făcut să sufere o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale garantat de [articolul 1](#) din Protocolul nr. 1.

45. Prin urmare această dispoziție s-a încălcat în speță.

IV. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

46. Citând articolul 6 alin. 1 din Convenție, reclamantul se plânge de caracterul inechitabil al procedurilor soluționate prin deciziile din 24 mai 2002 a Curții de Apel București și 16 mai 2003 a Curții Supreme de Justiție și afirmă că a obținut câștig de cauză în proceduri similare, îndreptate împotriva cumpărătorilor altor apartamente ale imobilului.

47. Ținând cont de ansamblul elementelor pe care le deține și în măsura în care este competentă să soluționeze invocările formulate, Curtea nu a constatat nicio posibilă încălcare a drepturilor garantate de art. 6 alin. 1 din Convenție.

48. Reiese că acest capăt de cerere trebuie respins ca fiind în mod manifest neîntemeiat, în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

V. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

49. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

50. Cu titlu de prejudiciu material, reclamantul solicită 400.000 euro, adică 200.000 euro pentru fiecare apartament. El susține că se află în imposibilitatea de a prezenta o expertiză, deoarece cele două apartamente sunt ocupate de cumpărători, dar precizează că suma cerută se întemeiază pe prețurile pieții imobiliare, ținând cont de faptul că apartamentele sunt situate în « cea mai bună zonă rezidențială a orașului ».

51. El solicită de asemenea 10.000 euro cu titlu de prejudiciu moral, adică 5.000 euro pentru fiecare cerere. El subliniază în acest sens că datorită numeroaselor proceduri judiciare ce au rămas fără rezultat, boala sa cronică s-a agravat și că astfel a trebuit să sufere mai multe intervenții chirurgicale.

52. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul susține că reclamantul nu a prezentat niciun raport de expertiză. El consideră că numai un raport de expertiză ar putea stabili valoarea reală a apartamentelor în litigiu. În opinia Guvernului, prețurile de vânzare a apartamentelor situate în aceeași zonă nu pot servi decât drept indicii, fără a reprezenta totuși o bază pentru acordarea unei sume cu titlu de prejudiciu material.

53. Guvernul prezintă la dosar o expertiză din noiembrie 2007 potrivit căreia valoarea celor două apartamente în litigiu, inclusiv terenul aferent, este de 207.027 euro,

din care 99.634 euro pentru apartamentul situat la parter și terenul său aferent și 107.393 euro pentru apartamentul situat la etaj și terenul său aferent.

54. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că nu s-a stabilit nicio legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciul moral pretextat. El relevă de altfel că suma cerută cu acest titlu este excesivă și consideră că în orice caz o eventuală hotărâre de condamnare ar putea constitui în sine o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral pretins suferit de reclamant.

55. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a celor două apartamente în litigiu și a terenului lor aferent unor terți, combinată cu lipsa de despăgubire.

56. Curtea apreciază că, în circumstanțele speței, restituirea celor două apartamente și a terenului aferent vândute lui G.I. și B.C.C., apartamente situate la parterul și respectiv la etajul imobilului situat în București, str. Mendeleev (fosta str. N. Bălcescu) nr. 22, sector 1, ar repune reclamantul pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

57. În cazul în care statul pârât nu procedează la această retrocedare în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, Curtea decide ca Guvernul să îi plătească interesatului, pentru prejudiciul material, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a celor două apartamente menționate anterior și a terenului lor aferent.

58. În cazul în speță, în ceea ce privește stabilirea cuantumului acestei sume, Curtea constată că Guvernul a prezentat un raport de expertiză care permite determinarea valorii apartamentelor. Potrivit acestui raport, această valoare este de 207.027 euro. Ținând cont de faptul că reclamantul nu a prezentat niciun raport de expertiză, Curtea

estimează în echitate valoarea actuală totală a celor două apartamente și a terenului lor aferent la 210.000 euro.

59. În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea consideră că evenimentele în cauză au provocat reclamantului neplăceri și incertitudini, pentru care suma totală de 4.000 euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

B. Costuri și cheltuieli

60. Reclamantul nu cere rambursarea costurilor și cheltuielilor.

61. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care a cerut-o. În consecință, în cazul în speță, Curtea decide să nu-i aloce reclamantului nici o sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

62. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. hotărăște să conexeze cererile ;

2. hotărăște să scoată cererile de pe rol în ceea ce privește reclamantul Constantin Grigore Ioan Dimitrescu ;

3. declară cererile admisibile în privința capătului de cerere întemeiat pe articolul 1 din Protocolul nr.1 și inadmisibile pentru rest;

4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1;

5. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantului cele două apartamente și terenul lor aferent vândute lui G.I. și B.C.C., apartamente aflate la parterul și respectiv la etajul imobilului situat la București, str. Mendeleev (fosta str. N. Bălcescu) nr. 22, sector 1, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție ;

b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, 210.000 euro (două sute zece mii euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material ;

c) că statul pârât va trebui de asemenea să plătească reclamantului, în același termen, 4.000 euro (patru mii euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral ;

d) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății;

e) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 3 iunie 2008, în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,
greffier